

ligere Forbedringshuusstraf, her er Tale om. Derefter kunde det vel neppe, som det i Motiverne til § 3 siges, betragtes som en disciplinair Ordning, at man forandrede Straffen, og jeg seer ikke, hvorledes den kan blive anvendt paa dem, der allerede ere dømt; thi man maa forudsætte, at af 3 Tilfælde Hensættelsen i Enkeltcelle maa enten ansees for at være Æquivalent, eller for at være haardere eller endeligt mildere end den hidtil stedfindende Straf. Men er den Æquivalent, forekommer det mig, at Forbryderen maa have Ret til at erklære, om han vil ansee den nye Behandlingsmaade for at være af lige Betydning med den tidligere eller ikke. Han har vistnok en Ret til, at ikke en haardere Straf, end Dommen siger, bliver ham paalagt, og ifald det af ham bliver betragtet som en haardere Straf end den, han er idømt, havde han dog Ret til at blive staaende ved denne. Men selv om Straffen er haardere, kan man vistnok foreskrive, at for Fremtiden skal den Forbryder, som er dømt til 6 Aars Forbedringshuusarbejde, kunne sættes 3 Aar, eller hvorlænge det skal være, i Enkeltcelle, men man kan da ikke give denne Bestemmelse tilbagevirkende Kraft, og er den en mildere Straf, saa troer jeg, det er endnu mere urigtigt, thi saa er det ikke den lovgivende Magt, der skal afgjøre det, men saa kunde Tilfældet hver Gang kun afgjøres ved en Venaadningsact. Jeg troer overhovedet, at dette slet ikke er et Tilfælde, som vi skulle indlade os paa. Det er den administrative Myndighed, der skal give nærmere Forskrifter, hvorved de Love, der ere givne af Kongen og Rigsdagen i Forening, kunne bringes i Udøvelse, men jeg troer ikke, at vi skulle

indlade os paa at autorisere en vis Slags administrativ Myndighed, hvor det kan være tvivlsomt, om Noget kommer ind under den administrative Myndigheds Begreb eller ikke, men det troer jeg, vi vilde gjøre i nærværende Tilfælde. Jeg er derfor ganske enig med den ærede sidste Taler og skal stemme for det foreliggende Ændringsforslag, og dersom det ikke skulde gaae igjennem, mod hele Paragraphen, som vistnok ogsaa meget godt kan undværes, thi der vil kun forløbe ganske faa Aar, saa vil Ingen mere være dømt til 6 Aars Forbedringshuusarbejde, uden at man kan indsætte dem i Celle-Fængsel paa den Maade, som man nu ønsker.

H. Sage: Jeg kan ikke samstemme med de ærede sidste Talere. Det forekommer mig ikke, at man kan sige, at der, naar en Dom lyder paa Straf af Forbedringshuusarbejde, derved er sagt, hvorledes den Dømt skal behandles i Straffeanstalten; jeg troer ikke, at der ved Dommen kan siges at være hjemlet den Dømt et Krav paa at indsættes i fælles Arbejdsanstalter eller Enkelt-Celler. Det sees let, at det vilde give Anledning til de allerstørste Banfælgigheder, dersom et Ændringsforslag som det foreslaaede blev antaget. Naar nemlig en inddømt Forbryder modsatte sig at overflyttes i et nyt Fængsel, naar Administrationen ansaae det for nødvendigt, da maatte de ældre Fængsler, som skulde nedlægges, muligt beholde i en lang Arrække for ganske enkelte Fangers Skyld, men det kan dog ikke være den ærede Forslagsstillers Mening at ville beholde Banfælgigheder af den Natur.